

Maandag - Drie koffers en een bench

De dag van het avontuur was aangebroken. Ik zat al in de auto vastgesnoerd, kijkend naar een wereld die zich leek te verheugen op iets waar ik geen uitnodiging voor had gekregen. Het vrouwtje had besloten op vakantie te gaan. Zonder mij. Iedereen ging mee. Iedereen was druk. Iedereen was vrolijk. Ver weg. Naar een warm land. Zon. Vrijheid. Het hele pakket. Dat klinkt eerlijk gezegd als mijn soort avontuur. En ik? Ik keek naar wat er voor mij was klaargezet. Mijn voerbakken. Mijn bench. Dat was het plan.

Het vrouwtje had ondertussen drie koffers ingepakt. Drie. Grote. Vol spullen die blijkbaar onmisbaar waren. Jurken. Schoenen. Dingen die niet eens ruiken. Voor iedereen was er ruimte. Behalve voor mij. Dat noemde ze logeren. Alsof het een cadeautje was. Alsof ik hier niet gewoon werd achtergelaten.

Ik zat al in de auto, dus protesteren had weinig zin. Dat stadium waren we voorbij. Maar vergissen deden ze zich wel, dat voelde ik aan alles.

Bij aankomst werd meteen duidelijk hoe men dacht dat dit zou gaan. Rustig. Voorzichtig. Met beleid. Met mijn bench en voerbak. Ik arriveerde op een plek die ik nog niet meteen kon plaatsen. Alles was ruim. Het rook anders. Rustiger. Geordend ook. Geen chaos. Geen haast. Geen paniek. Niemand zei iets, maar het voelde alsof hier regels waren. Andere dan ik gewend was. Onuitgesproken regels. Van die regels die je eerst moet observeren voordat je besluit of je ze accepteert. We gingen meteen op verkenning. Met z'n drietjes. Dat leek me verstandig. Je moet weten waar je bent, met wie, en vooral: waar je wel en niet hoort te komen. In die volgorde.

De tuin werd grondig geïnspecteerd. Joep en Koosje bleven keurig aan de goede kant van een laag hekje. Netjes. Braaf. Duidelijk hun grens. Ik zag het. Met een charmant sprongetje was ik eroverheen. Niet uit baldadigheid, maar omdat het kon. Dat Joep dit niet doet, snap ik niet zo

goed. Hij kan er ook makkelijk overheen en dan zou hij even van die drukke Koos verlost zijn. Aan deze kant was het namelijk stiller. Geen neuzen in mijn flank, geen geduw, geen commentaar. Alleen ik, veel planten, mooie bloemen en eindelijk even rust. Dat leek me een redelijke keuze.

Ik bleef daar staan. Keek om me heen. Liet alles tot me doordringen. Het voelde als een uitzondering, en zo nam ik hem ook. Een diva weet wanneer ze even apart mag staan. Daarna keek ik pas echt naar mijn medegasten. Koosje dribbelde vrolijk om me heen. Joep ook, maar dan op zijn manier. Dat leek wel wat zenuwachtiger. Er werd gesnuffeld, maar zonder drama. Dat viel me mee. Geen overdreven houdingen, geen 'dit is van mij!'-momenten. Gewoon aftasten. Professioneel bijna.

Binnen bleek dat ik overal mocht liggen. Op de bank. In de gezamenlijke mand. Op bed ook. Dat laatste heb ik gecontroleerd. Je weet maar nooit. Je kunt beter zeker zijn. Conclusie: alles mocht hier. Ik installeerde me alsof ik dit al eerder had gedaan. Dat ging vanzelf. Sommige dingen hoef je niet te leren.

's Nachts werd het interessant. Mijn buik vond het tijd voor actie. Midden in de nacht. Dat gebeurt. Er werd niet moeilijk gedaan. Geen gezucht, geen discussies, geen onderhandelingen. Het personeel verscheen in nachtjapon. Prima. Dan gaan we. We gingen naar buiten. Donker. Stil. Zaklamp erbij, want mensen zien 's nachts blijkbaar niks. De wereld rook anders. Vrijer. Alsof alles even op pauze stond, behalve ik. Ik nam mijn tijd. Dit soort momenten moet je niet overhaasten.

Daarna weer naar binnen. Terug in bed. Ik sliep meteen door.